

FA'MA

en de heberige Keizer

PETRALOUISE MURIS

Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris

Fa 'ma en de hebergerige Keizer is auteursrechtelijk beschermd. Het kinderboek
is voor kinderen vanaf 8 jaar.

Bladzij	hoofdstuk
3	1 De wonderlijke slangenmand.
8	2 Naar de dierenarts.
13	3 Nepslangen.
17	4 Gevaarlijke slangen.
20	5 Scherven van de Chinese vaas.
23	6 Fa'ma laat zich nog eenmaal zien.

HOOFDSTUK 1 DE WONDERLIJKE SLANGENMAND.

Geef mij de mand met slangen!' gebiedt de Keizer.
Een lakei klapt in zijn handen en meteen wordt er een
mand in de troonzaal neergezet.

'Weg jullie!' gebiedt de Keizer weer.

Het personeel rent haastig de troonzaal uit.

Nu de Keizer alleen is haalt hij de slangen uit de
mand, zij bewegen nauwelijks. Een voor één legt hij ze
om de mand.

Een oranje ten oosten van de mand. Een gouden ten
noorden van de mand. Een diamanten ten zuiden van
de mand en de laatste slang, een zilveren ten westen
van de mand. Dan heft hij zijn handen schuddend
omhoog en roept: 'o heil Godin Fa 'ma, gij die glorie
brengt. Gij die rijkdom brengt, verschijn!'

De troonzaal hult zich in een donker rookgordijn dat
uiteindelijk in de mand verdwijnt.

Met kleine glimmende ogen kijkt de Keizer naar de
slangenmand waar de slangen nog steeds omheen
liggen. De zwarte rookpluim rijst de mand uit en
verandert in een vrouwelijke verschijning.

'Gegroet o mooie Fa 'ma, ik wil mijn slangen
wegzenden,' zegt de Keizer.

Heel zangerig zegt zij:

'Ik die roem en rijkdom bracht.

Het zal verdwijnen als de nacht.

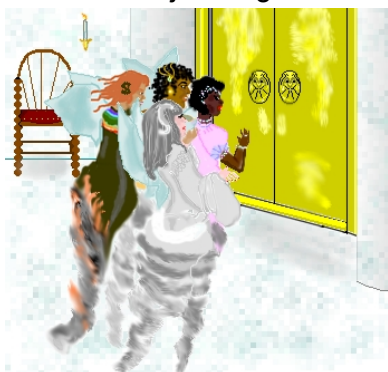
Je kunt het niet bewaren, het verdwijnt ten spijt.

Tegelijkertijd met jouw eigen tijd.

De keizer maakt een afwerend gebaar.

'Ach,' zegt hij: 'ik ben nog lang niet dood. Ik wil nu al die rijkdom hebben.' Fa 'ma knikt.
'Geef mij diamanten, goud, zilver en olie. Ik wil rijker zijn dan de rijkste man op aarde!'

Fa 'ma splitst zich in vieren en verdwijnt in de vier slangen. Dan schreeuwt de Keizer: 'Goud, Zilver, Diamant en Olie, verschijn!'
Opeens bewegen de slangen heel wild en vervormen zij in gevleugelde vrouwen, de één nog mooier dan de andere. De Oranje slang in een olie vrouw.

De grijze slang in een zilveren vrouw. De witte slang in een diamanten vrouw en de gele slang in een gouden vrouw. De keizer klappt in zijn handen waarop de vier slangenvrouwen als grijze tornado

's de troonzaal uitwervelen.
Niet lang daarna keren zij terug, ieder met een vermogen aan rijkdommen. Hij dankt Fa 'ma, waarna zij als vier slangen in de mand verdwijnt en daarna als grijzig rook in het niets opstijgt.

De Keizer lacht tevreden, hij laat mensen komen die de hoogste berg moeten uithollen.
Hij heeft immers een plaats nodig waar hij zijn kostbaarheden moet bewaren.
Het wordt de grootste schatkamer van zijn land.

De olie wordt opgeslagen in enorme opslagtankers. Hij wil dat duur verkopen aan andere landen, zodat hij rijker en rijker wordt.

Als er weken verstrijken wordt de keizer opnieuw hebberig. Nog voor zijn schatten in de grote berg zijn opgeborgen, denkt hij aan parels en andere juwelen. 'Laat bloemen brengen,' schreeuwt hij: 'ik wil alle kleuren, grote en kleine!'

De keizer moet geduldig op zijn bloemen wachten, want in heel zijn land groeit er niets.

Hij heeft een kaal land. De zon schijnt regelmatig en het regent er nagenoeg nooit.

Als alle bloemen zijn gebracht, stuurt hij ogenblikkelijk iedereen de troonzaal uit.

Met een mesje snijdt hij alle bloemknoppen los en verzameld de bloembladeren op het tapijt.

Midden in de troonzaal staat een enorm prachtige Chinese vaas die gevuld moet worden.

De keizer zou een ladder nodig moeten hebben om zijn bloemen daarin te zetten, maar hij heeft een andere oplossing bedacht. Boven de vaas hangen katrollen waarmee hij het deksel omhoog takelt.

Aan één daarvan bengelt een emmer.

Nu hoeft de keizer alleen de bloemblaadjes in de emmer te doen en hem dan met een touw laten omkieperen in de vaas.

Het is nog een heel karwei om alle bloemblaadjes in de immense vaas te kieperen.

Hij moppert en zweet, hij is niet gewend om te werken. Gewoonlijk wordt alles voor hem gedaan. Dit echter, is een geheim waarvan niemand iets van mag weten.

Uiteindelijk is de vaas tot de rand gevuld en is de zaal bedolven met stengels en groene blaadjes.

De keizer neemt de moeite niet om de rommel op te ruimen. Hij laat zijn bedienden alles opruimen.

Als alles netjes is laat hij de slangenmand brengen. Dit keer haalt hij geen slangen uit de mand. Hij zet de mand naast de vaas. Nu heft hij zijn handen weer hevig schuddend omhoog en roept: o heil, Godin Fa 'ma, gij die glorie en rijkdom brengt, verschijn!' Uit het niets stroomt een donkere wolk de troonkamer binnen waardoor deze veranderd in een spookachtig vertrek. De rookkolom blijft even boven de slangenmand

hangen en
zoeft dan met
een klap de
grote Chinese
vaas in. Alle
gekleurde
bloemblaadjes
stuiven door
de lucht en
dwarrelen
omlaag.
Godin Fa 'ma
verschijnt
weer, zij kijkt
de Keizer
minachtend
aan, maar

luistert eerst wat hij te zeggen heeft.
'Gegroet o mooie Fa 'ma, Uw ogen stralen als juwelen.
Verander mijn bloembladeren in parels, robijnen,
smaragden en andere edelstenen. Fa 'ma knikt en
zegt zangerig:

'Ik die roem en rijkdom bracht.
Het zal verdwijnen als de nacht.

Je kunt het niet bewaren, het verdwijnt ten spijt.
Tegelijkertijd met jouw eigen tijd.

‘Ja, ja ik weet wel dat ik het niet mee kan nemen naar het hiernamaals. Ik wil het nu hebben, nu kan ik er nog van genieten,’ smaalt de Keizer.

Fa ‘ma kijkt hem nog steeds vol minachting aan. Dan verdwijnt zij als een regenboog de grote Chinese vaas in. Door het tumult ploft het deksel vanzelf op de vaas. De vaas wordt omhuld door een roetzwarte wolk maar verdwijnt als een grijzige wolk in het niets.

Hebzuchtig takelt hij het deksel op. Dan laat de Keizer de emmer in de vaas zakken.

Als de emmer even later naast hem neerkomt, kijkt hij gulzig naar de blinkende edelstenen.

‘Dank U Fa ‘ma, dank U voor deze prachtige juwelen.’ Hij klapt in zijn handen en meteen stromen er bedienden toe die alle bloembladeren opruimen.

Na een tijdje wil de Keizer een groot feest geven voor vele Koninklijke en Keizerlijke genodigden. Hij praktiseert welke kleding hij zal dragen, want hij wil er voornaam uitzien.

Hij laat al zijn kleding showen en kiest dan een witte pantalon en een kaftan uit.

Hij glijdt met zijn vingers vol prachtige ringen over de zijden stof.

‘Nee, nee ik wil toch liever iets nieuws. Breng de slangenmand en daarna moeten jullie deze zaal uit.’

HOOFDSTUK 2 NAAR DE DIERENARTS.

Laban, zijn trouwe bediende komt de slangenmand binnen brengen. Hij is nieuwsgierig waarom de Keizer altijd op de gekste ogenblikken met zijn slangen wil spelen. Als hij de mand binnengebracht heeft kijkt hij eerst of niemand op de gang staat.

Hij kijkt links en tuurt rechts er is niemand te zien.

Dan blijft hij achter de gesloten troonzaaldeur staan.

...Hij drukt zijn oren stevig tegen de deur.

Doordat de deur erg dik is hoort hij erg slecht wat de Keizer tegen zijn slangen zegt.

Eerst hoort hij de woorden van de Keizer nauwelijks, maar dan... sist er een grijze tornado dwars door de deur.

De bediende springt net op tijd weg, hij trilt ervan.

Geschrokken loopt hij bij de deur vandaan.

Dan schreeuwt de Keizer: 'haal de slangenmand weg, ik heb hem niet meer nodig!'

De bediende snelt de troonzaal in en pakt de mand.

Ondertussen kijkt hij rond of hij iets vreemds kan ontdekken.

Hij ziet niets bijzonders en brengt de mand weg.

Onderweg herinnerd hij ineens dat en een stapel

zijden stoffen over een stoel hing en dat de

kleermaker die niet gebracht had.

'Wonderbaarlijk,' denkt hij: 'ik wil meer weten over de slangen, misschien zijn het toverslangen.'

Als hij de mand zoals gewoonlijk in een duister hok

zet, licht hij het deksel voorzichtig op.

Op de bodem van de mand liggen de dood lijkende slangen.

'Ach, wat zielig! Dit zijn toch levende dieren, die horen toch niet in een mand te blijven.'

Daarom zien zij er zo doods uit. Zij moeten meteen de buitenlucht in, al is het maar even.'

Heel voorzichtig en onopvallend loopt hij door de gangen naar de paleistuin.

Buiten staan twee paleiswachters naast de tuindeur. Zij zien hoe de bediende de slangen stuk voor stuk uit de mand haalt en hen in het gras legt.

De slangen bewegen niet.

'Zijn ze dood?' vraagt een wachter.

'Zijn zij soms ziek?' vraagt de ander.

'Ik weet het niet, ik vind dat je goed moet zorgen voor dieren, ook voor reptielen.'

Omdat er geen beweging in de slangen zit legt hij ze voorzichtig in de mand terug.'

'Moet er een dokter komen?' vraagt een wachter. 'Ik ga zelf, ik laat die arme diertjes onderzoeken al moet ik het zelf betalen.' De bediende knuffelt de zilveren slang.

'Dat lijkt mij overbodig,' zegt de paleiswachter: 'bij de koninklijke stallen staat een wit gebouwtje daar vind jij de dierenarts die helpt ze voor niets.'

De bediende zeult met de slangenmand het paleis uit. Een eind verderop staan paardenstallen en daarachter staat het witte gebouw.

Hij klopt op de deur en nog een keer.

Niemand doet open.

Hij voelt aan de deur of die open is.

'Nee, hij is niet afgesloten,' zucht de bediende en wandelt naar binnen.

'Joehoe, is hier iemand?'

Omdat hij niets hoort neemt hij plaats met de mand naast zich achter het bureau van de dierenarts.

Nu hij zo lekker zit, vallen zijn ogen aldoor dicht.

'Ik moet wakker blijven,' denkt hij, maar hij valt in slaap. Af en toe wordt hij wakker door zijn eigen gesnurk.

Opeens krijgt hij een wonderlijke droom. Hij staat met de slangenmand op een hoge berg. Uit de mand komen vier vrouwen en zij vragen hem of hij goud, zilver, diamanten of olie nodig heeft. De bediende lacht in zijn slaap en gniffelt: 'ach nee, dit kan niet, daarnet waren jullie nog slangen. Ik wil geen stralende dingen, ik wil telkens wat regen voor ons dorre land. Onze groenten, fruit en het graan willen niet groeien, straks verhongeren wij nog.'

'Heeft u zo'n leuke droom?'

'Hu?'

De bediende doet geschrokken zijn ogen open.

Naast hem staat de dierenarts, hij vraagt: 'wat kan ik voor u doen?'

'Ik heb hier dooie slangen!'

'Dode slangen? Dan kan ik niets meer voor ze doen.'

'Nee, zij lijken dood, hier ziet u maar.'

De dierenarts haalt een slang uit de mand.

'Tja hij is erg sloom, misschien heeft hij vitaminen nodig. Krijgt hij wel voldoende te eten, of heeft hij net gegeten? Na het eten worden slangen erg sloom.'

'Ik geef ze nooit eten, dat doet de Keizer volgens mij.

Hij is niet goed voor ze want ze moeten aldoor in deze mand blijven. Het zijn zielige beesten.'

'Ik weet wat,' zegt de dierenarts: 'we verruilen de slangen voor namaakslangen, die bewegen ook niet. Dan verzorgt u hen thuis en de Keizer ziet het verschil niet. Zodra zij dan beter zijn zetten wij hen weer in de mand.'

'Is dat wel een goed idee? Kunt u niet beter eerlijk zijn tegen de Keizer?'

De dierenarts vertelt de bediende wat slangen zoal nodig hebben en stuurt hem naar huis.

Als de bediende half op weg is begint het zacht te regenen.

Meteen denkt de bediende aan zijn droom.

'Was het maar waar, dan zou ons land weer groen en vruchtbaar worden en dan heeft iedereen te eten.'

Hij laat zijn gezicht nat worden en geniet van de regen.

Als hij in de verte zijn huisje ziet, regent het nog steeds.

Intussen vraagt de dierenarts her en der of er gelijkende nepslangen zijn. Jammer genoeg zijn slangen van de Keizer de enigen in hun soort.

Zij zouden speciaal nagemaakt moeten worden en dat is een kostbare zaak. De slangen hebben een

zilveren, een gouden en een diamanten en zelfs een oliekleur.

'Ze moeten weer terug,' zucht hij: 'voordat hij ze mist, anders is de ellende niet te overzien.'

Ondertussen zoekt de Keizer naar zijn slangenmand. Hij is boos op iedereen en loopt tierend alle vertrekken in. Hij kijkt overal, achter gordijnen en onder bedden, onder tafels en onder stoelen.

Hij kijkt ook in kasten en in kelders.

Zijn slangenmand schijnt te zijn verdwenen.

Radeloos laat hij iedereen ondervragen.

Opeens mist hij zijn eerste bediende.

Hij vraagt iedereen waar die kan zijn. Nu zoekt hij niet alleen de mand maar ook zijn bediende Laban.

Nogmaals loopt hij kwaadaardig alle zalen door maar ontdekt niets.

Uiteindelijk blaast hij beneden in de keuken uit. Terwijl hij hijgt als een molenpaard komt hij dreigend op de kok af.

'Waar is Laban?' schreeuwt hij tegen zijn kok.

Die laat van schrik een schaal uit zijn handen vallen.

De vaas valt in honderd stukjes uiteen.

'Ik, ik weet het echt n, niet Majesteit.'

Vol schaamte schuift hij de scherven bijeen.

De Keizer staat met gebalde vuisten te briezen als een dolle stier.

Dan rent hij de keuken uit en slaat de deur met een flinke klap dicht.

HOOFDSTUK 3 NEPSLANGEN.

Het paleis van de Keizer staat op zijn kop, alles wordt doorzocht. Niemand kan de Keizer vertellen waar de bediende woont.

De keizer heeft het vermoeden dat de bediende zijn kostbare slangen heeft gestolen, hij laat hem overal zoeken. Uiteindelijk belandt de Keizer in het witte gebouwtje.

'Weet u iets van mijn slangen?' vraagt hij de arts.

'Nee majesteit ik weet er niets van,' liegt de arts, hij denkt: daar heb je het gedonder al. Ik moet gelijkende slangen vinden. Ik weet al wat, ik reis naar de grote stad en ga naar een goudsmederij.

De Keizer verlaat tierend het kleine gebouwtje.

Als de omgeving rustig is, glipt de dierenarts naar de paardenstal en zadelt zijn paard Fiedel.

'Kom Fiedel, jij houdt van rennen, nu mag je!'

Fiedel hinnikt blij.

Onderweg verbaast de dierenarts zich over de grassprietten die overal verschijnen.

Fiedel kijkt er hongerig naar, hij zou zo graag heerlijke malse jonge grassprietten willen eten.

Hij houdt plots stil, waardoor de dierenarts van zijn paard valt.

'Au, ik kan mijn been niet bewegen. Ik geloof dat mijn been gebroken is. Oef, mijn voeten doen ook zeer.' De dierenarts probeert te gaan staan, maar dat lukt hem niet. Fiedel kijkt niet naar zijn baasje om, hij graast vrolijk van hier naar daar.

'Fiedel, kom hier, draai je eens om, dan kan ik je leidsel pakken!'

Fiedel luistert niet. Hij staat wel dichtbij maar met zijn verkeerde kant. Zijn staart zwaait tegen het hoofd van de dierenarts.

‘Dag meneer, heeft u soms pijn? Kunt u niet staan?’
De arts kijkt verbaast om. Er staat een meisje vlak bij hem.

‘Kindje, jij laat mij schrikken!’

‘Bent u gevallen, meneer?’

‘Ja, dat kun je wel zien, ik zit namelijk niet meer op mijn paard.’

Het kleine meisje kijkt beteuterd omdat de vreemde man knorrig is, zij loopt weg. De dierenarts heeft meteen spijt dat hij nors was, hij roept: ‘kom terug kleine meid, kun jij jouw vader halen of iemand anders om mij te helpen?’ Het meisje draait zich om en knikt ja, dan holt zij weg.

‘Papa, papa ik heb een vreemde man gezien!’

Haar vader kijkt op als zijn dochter op hem af komt rennen. ‘Fama, kom hier! Wat is er aan de hand?’ Haar vader had niet gehoord wat zij zei, hij denkt dat zij zich bezeerd heeft. Opeens komt er een grauwe wolk tevoorschijn, het verandert boven de slangenmand in de Godin Fa ‘ma.

De kleine Fama staat abrupt stil en haar vader kijkt geschrokken naar de mooie Godin.

‘Maar, maar,’ hakkelt de vader van de kleine Fama. Fa ‘ma kijkt om zich heen, alles rondom haar straalt poverheid uit. Uit niets blijkt dat hier roem en rijkdom is. Zij komt lachend naderbij en straalt warmte uit.

‘Wie bent u?’ vraagt zij.

‘Ik ben Laban en dit is mijn dochter Fama.’

‘Ach wat schattig, een kind naar mij vernoemd.’

Als een zijden shawl glijdt de Godin naar de kleine Fama.

'Nu begrijp ik het,' grinnikt Fa 'ma: 'jouw vader riep jou in plaats van mij. Je lijkt moe mijn lieve kind, zeg mij hoe komt dat?'

De kleine Fama zegt: 'verderop licht een vreemde meneer op de grond. Hij kan niet staan, hij is van zijn paard gevallen. Ik wilde hulp voor hem halen.'

Fa 'ma gaat de mand in maar komt er snel weer uit. 'Waar zijn mijn slangen?'

'Daar,' zegt Laban, hij wijst naar een afgezet stuk land waar de zieke slangen liggen.

'Ach, hoe lief!'

De Godin splitst zich in vieren en de slangen beginnen wild te bewegen. Opeens staan daar de vier vrouwen. Zij lijken naar de plek te vliegen waar de dierenarts ligt.

In een oogwenk zijn zij terug en leggen de arts naast de kleine Fama op de grond.

Daar veranderen de vrouwen weer in slangen en Fa 'ma laat zich weer zien. Zij buigt over de arts, zij raakt hem aan.

'Ik ken uw gedachten,' zegt zij: 'u wilt gelijkende slangen hebben, hier heeft u ze.'

Voor zijn neus liggen vier rubberen slangen die precies op de echte slangen lijken.

'Mijn slangen zijn niet dood het zijn slechts mijn werktuigen. Het zijn mijn aardse lichamen.'

Fa 'ma lacht, zij draait zich om naar Laban de bediende van de Keizer. 'Jij hebt iets wonderbaarlijk moois gewenst. Jouw wensen worden vervuld, jij zal voortaan de gelukkigste man op aarde zijn.'

Dan verdwijnt Fa 'ma als een grijze wolk die langzaam oplost in de lucht.

Laban staat op en springt jubelend in het rond. 'Fama mijn lieve dochter, ik heb over die vrouwen gedroomd, ons land wordt vruchtbaar. Het zal meer regenen om al de gewassen te laten groeien in ons land.

Binnenkort eten wij onze eigen groenten en worden onze geiten vet van al het gras dat zij eten.' Hij kust zijn dochtertje van blijdschap.

De dierenarts staat op, Fa 'ma heeft hem genezen. Hij neemt afscheid van Laban en zijn dochtertje.

Hij moet in alle geheim de slangenmand met de nepslangen naar de Keizer brengen.

In het holst van de nacht zet hij de mand in een hok waar meer manden staan. Gelukkig heeft niemand heeft hem gezien.

Hij sluipt stiekem naar het witte gebouwtje.

Hij haalt opgelucht adem als hij veilig binnen is.

HOOFDSTUK 4 GEVAARLIJKE SLANGEN.

De volgende dag komen wasvrouwen de manden ophalen om het vuile linnengoed in te verzamelen. Een van hen schrikt enorm als zij de nepslangen ontdekt. Zij begint te gillen en iedereen in haar buurt komt op haar af. Zij wijst met trillende vingers naar de mand.

'Slangen, hier zitten slangen in. Ik durf gelijk niet meer in de andere manden te kijken, misschien zitten daar ook slangen in. Ik ben zo bang voor slangen!'

Haar verhaal gaat als een lopend vuurtje het paleis rond zodat de Keizer snel beseft dat zijn slangen terecht zijn. Hij beveelt zijn slangenmand naar de troonzaal te brengen. Als de mand naar binnen wordt gebracht briesht hij: 'waar is Laban mijn bediende?'

'Zijn vrouw heeft een zoon gekregen,' jukt de nieuwe bediende. Want voor 'dat weet ik niet,' is geen plaats in het paleis, daar krijg je moeilijkheden mee.

De Keizer schreeuwt: 'dat had hij mij wel mogen meedelen, hoe onbeschoft.'

Hij zwaait afwerend met zijn handen als teken dat de bediende de troonzaal moet verlaten.

Hebzuchtig wrijft hij in zijn handen, hij denkt aan paleizen omhuld met juwelen, dan reikt hij ze schuddend omhoog.

'Fa 'ma allerschoonste Godin die roem en macht brengt, verschijn!'

Er gebeurt eerst niets in de troonzaal.

Hij kijkt heel even stiekem in de mand.
Opeens schudt de mand hevig heen en weer.
De Keizer schrikt en valt achterover.
'Wat is dat? Dit gebeurt nooit! Fa 'ma, kom!'
Weer schudt de mand hevig heen en weer.
Hij begrijpt niet waarom Fa 'ma niet verschijnt.
Weer roept hij haar naam.

Op dat zelfde ogenblik springen de rubberen slangen uit de mand en belanden tegen zijn keizerlijke hoofd.
Hij weet niet dat Fa 'ma de slangen in haar handen heeft, zij is onzichtbaar.
Zij slaat hem met de slangen waar zij maar slaan kan.
De Keizer gilt het uit, maar de soldaten noch de bedienden durven de troonzaal binnen te komen uit angst voor de humeurige Keizer.

Tot overmaat van ramp duwt Fa 'ma de Chinese vaas omver. Zij heeft er genoeg van dat de Keizer zo heberig is en zijn volk niets gunt. Hij had ook voor hen iets kunnen wensen maar hij dacht alleen aan zichzelf. Zij is ook boos op hem omdat hij haar aardse lichamen opgesloten hield in de donkere mand, zij wil hem een lesje leren. Fa 'ma laat de Keizer geloven dat het echte slangen zijn en bijt hem in zijn handen.

'Nee, nee,' gilt hij: 'nu ga ik misschien dood!'
Hij denkt dat hij gebeten is en verwacht dat zijn slangen giftig kunnen zijn. Schreeuwend rent hij de troonzaal uit. Hij rent pijlsnel langs zijn soldaten en bedienden om zo snel mogelijk bij de dierenarts aan te kloppen.

'Dokter, dokter help mij alstublieft, ik ben gebeten door mijn slangen!'

'Ik wist niet dat u gevaarlijke slangen had, laat mij die beten eens zien?'

De dokter weet natuurlijk dat de Keizer niet door rubberen slangen gebeten kan worden.

‘Och, och wat voor een slangen heeft u?’

Hij haalt een kaart tevoorschijn waarop verschillende soorten slangen zijn getekend.

‘Wijst u eens aan door welke slang u gebeten bent?’

‘Zij staan hier niet op. Ik heb vier bijzondere slangen, de één is goudkleurig. Dan heb ik ook een zilverkleurige en één met een oliekleur en nog één die straalt als een diamant.’

‘Dus zij staan hier niet op?’

‘O nee, ik voel mijzelf al ziek worden, ik moet gaan zitten,’ jammert de Keizer: ‘wat moet ik doen, ik ga vast dood. Ik geef u alles wat u maar wilt, als u maar een tegengif maakt. Maak het snel, want ik voel mij vreselijk ziek.’

De dierenarts zegt: ‘ik zal de slangen moeten melken. Het duurt een poosje, voor ik een tegengif gemaakt heb. Wacht u maar hier.’

Hij rent lachend het witte gebouwtje uit.

Even later staat hij voor de slangenmand in de troonzaal.

Overal liggen scherven van de grote porseleinen Chinese vaas.

‘Psst Godin, waar bent u?’

Fa ‘ma laat zich meteen zien.

‘Dag meneer,’ zegt Fa ‘ma: ‘ik weet alles al.

Hier heeft u een flesje met een wondermedicijn. Geef hem dit middel! Het zal hem zacht en vriendelijk maken. Hij zal hart voor zijn volk krijgen en alles willen delen. Vraag daarna de scherven.’

HOOFDSTUK 5 SCHERVEN VAN DE CHINESE VAAS.

De dierenarts wandelt op zijn gemak naar het witte gebouwtje. Als hij binnenkomt treft hij een zielige Keizer aan. Hij hangt half over het bureau, hij snikt: 'heb jij, snik, snik het tegengif?'

'Ja, dit keer is het geen middel om in te spuiten, u moet het innemen. Het zal wel vies smaken. Ik verzeker u dat u niet dood zult gaan.'

'O, wat ben ik opgelucht, geef hier dat middel!'

De Keizer slikt het in één teug naar binnen.

Hij grijpt naar zijn hoofd en gilt: 'wat is dat voor een rommeltje, ik heb opeens barstende hoofdpijn!'

'Dat hoort zo,' jukt de dierenarts. Hij weet dat het een godendrankje is en wacht op de uitwerking. 'Over, ha, ha' het is over,' lacht de Keizer: 'dank je!'

Hij wil meteen het gebouwtje uitrennen, maar de arts houdt hem tegen.

'U heeft mij iets beloofd, ik mag u alles vragen wat ik wil. Nou, ik weet al wat ik als beloning hebben wil.'

'Zeg het mij en jij zult het krijgen lacht de Keizer.'

'Ik wil uw Chinese vaas die zet ik hier voor mijn gebouw neer, dat vind ik mooi staan.'

De Keizer gniffelt. Zijn vaas is stuk, de scherven liggen over de gehele vloer van de troonzaal verspreid.

'Je zult hem krijgen,' zegt hij vrolijk.

Hij loopt naar zijn paleis terug en geeft zijn bedienden de opdracht alle scherven te verzamelen, ook het kleinste.'

De bedienden hebben alle scherven verzameld in manden. Zij krijgen de opdracht die naar het witte gebouwtje te brengen. Daar worden de manden voor de deur gezet. De dierenarts kijkt bedenkelijk naar alle scherven, hij zucht en tilt alvast een mand naar binnen. Hij kreunt: 'wat wil de Godin met deze scherven?' Een grijze rookpluim dwarrelt door zijn spreekkamer. Fa 'ma verschijnt boven de mand. 'Deze scherven,' zegt zij: 'moet jij uitdelen aan de allerarmste bevolking. In hun handen veranderen zij in hun kleinste wens. Daarmee zijn zij al half geholpen. De regen doet de rest.'

'Kunt u niet beter de scherven hier al veranderen? Ik vind het zo gek om scherven uit te delen.'

'Dit moet jij doen. Ik zal je helpers sturen, jij moet hen sturen. Let op, zij zijn geen mensen, het zijn slechts dromen.'

De Godin verdwijnt in het niets.

Onmiddellijk valt de dierenarts in slaap. In zijn droom sjouwt hij de manden allemaal naar binnen. In de hoek van zijn spreekkamer zit een oude man. 'Moet ik uw dieren onderzoeken?' vraagt de arts.

De oude man staat op, hij lacht vriendelijk.

Hij loopt op één van de manden af en vraagt:

'waar zal ik dit brengen?'

De arts denkt diep na want alle scherven moeten bij de allerarmsten terecht komen.

Hij krijgt een idee: 'zou ik pientere tovervogels hebben, dan zouden zij de allerarmsten wel herkennen. Hen zou ik sturen. Zij krijgen ieder een scherf mee om de kleinste wensen mee te vervullen.'

'Een vreemde maar wijze opmerking,' grinnikt de oude man waarna hij in een vogel verandert.

Hij pikt een scherf uit de mand en vliegt het raam uit. Onmiddellijk vliegen er honderden vogels af en aan om de scherven op te pikken, maar dat gaat niet altijd goed.

Tegen de muur van een hut ligt een arme oude man. Hij leeft buiten, want de hut is niet van hem. Hij bedelt om eten omdat hij geen geld heeft om iets te kunnen kopen.

Maar vandaag wordt alles anders er strijkt er een vogel naast hem neer en geeft iets in zijn hand.

Als hij zijn hand openvouwt om te kijken valt hij meteen in slaap. Als hij droomt ziet hij Fa 'ma, zij vraagt: 'wat heb je het allerhardst nodig?'

'Geiten, dan kan ik hun melk verkopen.'

Hij wordt wakker omdat er geiten aan zijn kleren knabbelen.

Weer een ander is bang voor de vogel die hem een scherf brengt. Dan verandert de vogel in een dierbare bekende en geeft zo de scherf af.

De mensen dromen altijd tijdens het bezoek van Fa 'ma als alle vogels. Zo komt zij erachter wat men hebben wil.

De één wil iedere dag voldoende eten krijgen.

De ander wil een eigen hutje.

Weer een ander wil zaad om groenten te kunnen verbouwen. Het zijn allemaal kleine wensen die hen gelukkig maken.

Als de dierenarts wakker wordt staan er lege manden in zijn spreekkamer. Hij stapelt ze allemaal in een hoek van de kamer. 'Wat een vreemde droom. Dus dat wilde zij met de scherven van de Chinese vaas. Zou ik haar ooit nog zien?'

HOOFDSTUK 6 FA 'MA LAAT ZICH NOG EENMAAL ZIEN.

Nu Fa 'ma zonder haar slangen leeft, wil zij niet meer in de vier vrouwen veranderen.

Zij heeft eindelijk de vrijheid.
Zij verschijnt bij Laban de bediende van de Keizer en zegt hem dat zij de slangen meeneemt.
De Godin kijkt tevreden om zich heen zij vraagt: 'waar is de kleine Fama?'

'Die speelt met de geiten, dank zij de regen groeit er volop gras, zij voert hen.'

Fa 'ma lacht, ze zegt: 'jij hebt geen zonen, zeg haar dat zij twee broertjes krijgt.'

Laban kijkt haar verbaast aan: 'kunt u die dan ook toveren?'

'Welnee,' lacht Fa 'ma: 'maar ik weet alles.'

Als de Godin met haar slangen verdwenen is holt Laban zijn huisje binnen.

'Neama,' schreeuwt hij tegen zijn vrouw: 'wij krijgen twee baby 's! Het worden zonen!'

'Dat wist ik al,' fluistert zij zacht: 'van wie weet jij dat?'

Laban rent lachend het huisje uit.

Dan holt hij naar Fama en vertelt haar dat zij niet langer hun enigste kind blijft.

Ondertussen heerst er in het paleis een prettige sfeer.

De Keizer heeft al zijn personeel vrij gegeven.

Iedereen pakt koffers in om twee weken naar huis te gaan. Hij geeft ze allemaal gouden munten mee.

Fa ma is onzichtbaar, vanuit een hoek ziet zij hoe blij de Keizer is nu hij al zijn rijkdommen weet te delen.

Zij blijft de hele dag bij hem en kijkt toe hoe het hem vergaat zonder zijn hebzucht.

Als zij tevreden is, laat zij zichzelf zien.

'Ik heb jou niet geroepen,' schrikt de Keizer.

'Dat weet ik, ik wil alleen nog een waarschuwing geven.'

De Keizer kijkt haar angstig aan, hij denkt aan de slangenbeten.

Fa 'ma staat vlak voor hem en zegt: 'alle schatkamers mogen leeg, behalve de grootste in de holle berg.'

Daar mag jij pas iets uit halen als het land het nodig heeft, anders zullen jouw rijkdommen in het niets verdwijnen. Dit land zal dankzij jouw trouwe bediende Laban, groen en vruchtbaar worden. Al het zand zal niet langer verstuiven en dit land zal welvaart kennen. Gegroet Keizer het gaat u goed.'

Fa 'ma verdwijnt als een grijze wolk in het niets.

De Keizer staat verbouwereerd op: 'ik wilde u nog bedanken, mooie Godin!'

Maar Fa' ma is voorgoed verdwenen.

Neema vraagt haar man waarom hij niet meer gaat werken.

'Ik durf niet naar het paleis, de Keizer is vast boos op mij.'

'Waarom,' vraagt Neema: 'jij bent toch de eerste bediende? Hij heeft jou vast nodig.'

'Ik heb zijn slangen meegenomen,' jammert Laban: 'hij denkt vast dat ik ze gestolen heb. Ik was alleen maar boos omdat hij ze niet verzorgde.'

'Ga toch maar, anders maak je alles nog erger.

Misschien is hij niet boos op jou, alleen teleurgesteld.

Er moet straks geld komen voor de baby 's, zij hebben van alles nodig.'

Laban laat zich overhalen, hij vertrekt naar het paleis.

Als hij daar binnengaat treft hij de Keizer bij zijn tuindeur. Buiten staan geen wachters.

Laban zegt geschrokken: 'is hier wat gebeurd?' 'Nee, nee,' zegt de Keizer: 'ik heb iedereen vrij gegeven, over twee weken is iedereen er weer. Maar waar was jij?'

'Ik moet u wat vertellen...de slangen,' mummelt Laban.

'Ja, ja het is al goed, zij zijn met hun mand in het verkeerde hok gezet. Ik moest lachen om de

wasvrouw die heeft toch gegild!' De Keizer grinnikt. 'Ja maar...'

Mijn slangen zijn terecht, daar gaat het toch om? Hoe is het met jouw vrouw? Ik heb gehoord dat jullie een zoon hebben gekregen.'

'Nog niet, wij krijgen er twee,' Laban kijkt de Keizer ietwat angstig aan.

De Keizer schraapt zijn keel en vraagt: 'ik heb daarnet mijn slangen bekeken, zij zien er slecht uit en nu bewegen zij ook niet meer. Zou jij hen willen verzorgen, het mag ook bij je thuis hoor. Het zijn speciale beesten... maar ik ben een beetje huiverig voor ze. Zij hebben mij gebeten.'

Laban lacht, hij weet dat de Keizer nepslangen heeft.

'Ja, Majesteit ik neem de slangen mee.'

De Keizer neemt Laban mee naar binnen en voor het eerst drinken zij samen thee.

'Ik heb grote plannen voor ons land, maar dat vertel ik je over twee weken, ga fijn naar huis en geniet ervan.'

Als Laban thuis is legt hij grinnikend de nepslangen op de kast naast het theeservies.

Einde.

